

Jihlava 6-16. července

Itinerář | 20.7.2011 @ 15.44

V Jihlavě jakož i v několika dalších městech proběhla v první polovině července evangelizace jménem Europe needs Jesus pořádaná místním sborem Apoštolské církve ve spolupráci s Německou AVC a Nehemií. Já tam byl. A každý den své účasti jsem si sepsal několik poznámek, abych nezapomněl na ty okamžiky, které se možná nehodí do velkých kronik a přesto jsou vzácné a poučné.

Středa, 6. 7

Do Jihlavy jsem spolu s Aničkou a Damaris přijel vlakem z Kolína okolo půl osmé. Pastor Radim nás z nádraží odvezl přímo do HQ (Headquarters). Tam jsme se setkali s Němci, něco snědli, pomodlili se, pochválili Boha a podstoupili takový krátký intro briefing. Pak jsme se přesunuli k ubytování na víc než vyhovující intr katolické střední školy. Večer mě Denis pozval, abych s nimi nacvičoval chvály a já jsem šel, abych si je trochu prohlédl. Nevím, jak se to stalo – asi jsem byl při chvalách příliš slyšet, či co – ale přecenili mou hudebnost a předpokládají, že znám všelijaké ekvivalentní české texty mezinárodních písní a očekávají, že s nimi budu zpívat. Oni muzikální jsou ... alespoň po instrumentální stránce. Snad nikdo z nich ovšem neumí udržet tón. Po zkoušce jsem si decentně popovídal s Kristýnou, co vypadá na devatenáct, ale je jí třicet. Z Ruska se přes Bulharsko dostala do Německa. Je vedoucí mládeže, umí zpívat, hrát na kytaru, čtyři jazyky a jejím snem je jít na biblickou školu. Sdílel jsem jí, že jsem právě graduoval, ona okamžitě opáčila, že jestli chce být pastorem. V německém církevním prostředí je totiž závažná duchovní služba podmíněna vzděláním.

Od zítřka budou probíhat pravidelné ranní modlitby od půl osmé.

Čtvrtek, 7. 7

O půl osmé ráno společná pobožnost. Po snídani u švédského stolu se německé křídlo týmu chvíli dohadovalo s tím českým, co se má jak dělat. Němci (zvláště Kristýna) by rádi secvičili pár scének, aby bylo na ulicích co ukazovat. Češi by raději vyrazili, aby stihli pozvat co nejvíce lidí. Kompromis však nebyl daleko, a tak jsme se po krátkém secvičení dvou scének odebrali na náměstí provozovat pouliční letákovou činnost. Tým z Německa, to je dynamické těleso hochů okolo dvaceti let (až na jednu výjimku). A to se mi na nich líbí, co příliš často mezi křesťanskou mládeží nenacházím: Oni to chtějí dělat, chtějí sloužit Bohu. A proto jen tak by the way secvičili během jedné hodiny dvě scénky, z nichž jedna vzala mě známému týmu neochotníků circa čtyři dlouhá a otravná setkání. To není nadáním, ani kulturou, ani „duchovností“, ani věkem. Je to zkrátka „chci to dělat a tak nekecám a dělám“ versus „nechci to dělat a tak žvaním a filozofuju“. Sotva se znají navzájem, ale mají zápal pro společný cíl a sdílí zálibu v českém mekdonaldovém milkshake, co je levnější a údajně chutná líp, než u nich doma.

Česko německý Festival křesťanské kultury
7. 7. - 17. 7. 2011
JIHLAVA

Pozvání

Večery - od 19:00
Masarykovo nám. 34 (dům s lékárnou)

- 7. a 8. (2. patro)
Umění vážit si sama sebe
... pro ženy, s malým dárkem
- 9., 11., 12., 13., 15. (2. patro)
Diskuzní večer
... jak si poradit v živ. situacích
- 7., 8., 9., 11., 12., 13., 15. (1. patro)
Teenparty
... neofetný program pro mladé

Program venku pro děti:

- 11. - 15. 9:00 - 15:00
sportovní areál Damblova
- Ven z nudy**
denní tábor pro děti do 15 let
od hudby až ke sportu
zdarma včetně pití
pořádnou svačinu s sebou

Pro jeden den:

- 10. 7. 9:30 - Společný slyš
Bohoslužba V parku
- 14. 7. 19:00 (kavárna DCCO)
Artur Wachnik
koncert kanadského zpěváka
- 17. 7. 9:30 - Masarykovo náměstí 34 (dům s lékárnou)
Nedělní ranní shromáždění s duchovním programem

V režii německé organizace AVC
Pořádá Apoštolská církev Tihov.
Vše zdarma
tel. 739 000 146
E-mail: ac.jihlava@seznam.cz www.ac-jih.cz

líc & rub
... letáku s programem jihlavské ENJ.

Avšak zpět k naší činnosti: Pracovní morálka a odhodlanost se dnes nakonec kdesi chvílku zapoměly. Všecko to tak jaksi nenuceně rozkvétalo, což znamená, že na konci dne již každý lépe tušil, co se má dělat a jak na to. Obzvláště po večerním brainstormingu (proběhnuvším namísto programu pro mládež, neboť nikdo nepřišel). Tento nezřídka vídaný neúspěch přiměl unsere deutschefreunde k zamyšlení, takže od zítřka spustíme večerní kavárnu pro mládež a zákazníky přivedeme z ulic vlastnoručně.

Já sám jsem po prvním dni evangelizace tak trochu unavený, neboť o německé tlumočnický je vážná nouze a většina Němců umí slušně anglicky. Proto všechny výměny nápadů za ideas a naopak tečou skrz mou mozkovnu. Je to dobře, neboť mám alespoň pocit, že si to pohodlné ubytování (zatím jsem sám na pokoji pro 4) a výbornou stravu (na oběd chodíme do restaurace) zasloužím.

Aby se neřeklo, že se prakticky nic neudělalo, uveřejním kusé poznámky z jednoho evangelizačního rozhovoru (nevedl jsem ho já).

Co dotyčný řekl na...

... Kristovu smrt na kříži za hřích lidstva:

■ Co mi připadá nesympatický je, že někdo zemřel za naše hříchy. Co nedokážu pochopit je, že by měl někdo umírat.

... osobní hřích a všeobecné svědomí:

■ Hřích v každé společnosti může být něco jiného.

... pocit zklamání nad sebou samým:

■ Pomocí pocitu viny se může manipulovat. Je to nepříjemná věc.

... otázku objektivního hledání cesty k Bohu:

■ Připadá mi zbytečný nad tím přemýšlet, když život je takovej jaký je a každá z nás má tu svou cestu.

Pátek, 8. 7

Již od rána se rozeběhl tanec příprav na nově ušitý večerní program. Menší část týmu připravila nový plakát a upravila výzdobu hlavního sálu HQ, větší část se uvolnila k celodopolednímu nacvičování scének. Po skončení tohoto druhého nacvičování čítal náš repertoár čtyři scénky a jeden tanec.

Odpoledne, to bylo náměstí, generátor a předvádění připraveného programu spojené se zvaním na večerní free-coctails teenparty. Já jsem se zmohl pozvat pouze o málo víc, než pár barevných školaček. A ty přišly ... včetně kamarádů. Osm dětí ve věku od pěti do třinácti bylo na místě ještě dříve, než stačili do ulic vyjít ti, co by měli zvát a přímo přivádět. Poslali jsme je ještě na hodinu pryč, schovali drahou elektroniku a přivítali je nabídkou nealkoholických žbrund lahodné chuti. Denis a Kevin přivedli dalších pět poněkud starších uličníků. I s tichým jednookým tloušťkem Rost'ou pak slyšelo evangelium 14 lidí. Metál za práci s dětmi patří Kristýně, co jim na tanci „I love Jesus“ vysvětlila evangelium. O patro nad teenparty probíhal údajně požehnaný večer pro ženy.

Po bezpředmětném večerním feedbacku jsem se odebral ke spánku. Zítřka má přijet trio bulharských muzikantů. Je nutné poznamenat, že tým se dostává do varu a duchovní dynamika sílí. Jen ta věc zbývá k doufání, aby nám nedošly síly příliš brzy, neboť, jak poznamenal Volker, toto tempo nelze držet příliš dlouho.

Sobota, 9. 7

■ Mám pro vás úkol. Přivést jednoho kluka ke Kristu.

Nad Jihlavou se rozbřeskla sobota. Napjatost a nervozita opět ustoupily evangelizačnímu cílevědomí. Víkend visel ve vzduchu, očekávali jsme bulharskou posilu a v poledne se dočkali: Dva hudebníci Valentin a Ivan s kazatelem Iljou. Odpoledne pak bylo celé volné, takže jsem skočil s Chrisem do InterSparu a koupil si provázek na usušení prádla. Dokonce i po večeři o páté se přípravy na večerní program rozbíhaly jen pomalu: Neopatrným zacházením s generátorem totiž kdosi ke vši smůle jedním šmahem odpálil generátor, kombo a mixák (při nahazování nesmí mít tento laciný generátor odběr, neboť první volty jsou příliš vysoké).

Po půl sedmé se ovšem začalo hrát. Málokdy se stane, že mě hudba opravdu chytne. Jenže tady stáli bulharští Rusové, hlasy i akordy pevné a čisté. Při západu slunce nádherně chválili Boha ve čtyřech jazycích. Nejsem z těch, kdo by věřili hudbě jako třpytce na Boží přítomnost, jakoby byla jako líný sumec, co jindy nevypluje, než při správném nahození. Avšak když jejich zpěv plnil vzduch a srdce, nemohl jsem nevzývat Boží jméno.

Po necelé hodině hraní vystoupil kazatel. Hovořil Rusky a modlil se za uzdravení. (A to je zajímavé, že se na předchozích poradách se často zmiňovalo, že není dobré lidi ihned ze začátku zatížit zvěstí o Ježíši. V praxi jsou však všichni daleko více konfrontační, než bych z jejich evangelizačních paradigmat předpokládal. Neváhají hovořit o Ježíši, o stvoření, o hříchu, Božím uzdravení a o Církvi.

Tak skončila sobota a já se těším na něděli, den našeho odpočinku.

Neděle, 10. 7

Bez ranních modliteb, avšak po pravidelně vydatné snídani jsme se v Smetanových sadech města Jihlavy společně podíleli na veřejné bohoslužbě. Chvály měli na starost již známí bulharští bratři Valentin (papa der Christina by the way) a Ivan, kázání odvedl bratr Ilja tak, jako včera. Jeho styl je jadrně biblický. Na tomto shromáždění jsem opravdu cítil boží milost a moc.

Při odpočinkovém odpoledni jsme se po společné kávě prošli do Tesca. Večeře byla o šesté, tehdy se rovněž začali sjíždět posily z Brna i zbytek německého ansámblu, takže tým přibral asi o deset čerstvých sil. Brňáci přivezli české chvály, následovala svědectví a představení následujícího programu. Nálada týmu je vřelá a kladná.

Je před námi šest dní působení v plné síle. Doufám ve věrnou Boží milost.

Pondělí, 11. 7

Více než třicet účastníků evangelizace se rozdělilo na organizátory dětského tábora a pouličníky. Obě skupiny však již od rány čelily závažným obtížím. Výpadek druhého generátoru a dlouhé hledání alternativy zdrželo dopolední evangelizaci na náměstí o hodinu a půl. Dětský tábor zas vadl kvůli velmi nízké účasti. Avšak boží království se nezastavilo díky Jeho dětem. Anička vedla dlouhý a hluboký rozhovor s jistým starším chlapcem. Toto je její svědectví:

Odbočila jsem z náměstí a procházela se okolo bloku. Byla jsem smutná a zklamaná z odmítání lidí. Přijímali letáčky, ale byli lhostejní. Takto smutná jsem se začala modlit. Prosila jsem Pána krátkou modlitbou, aby mi poslal do cesty osobu, která by měla vážný zájem o Ježíše a o řešení problémů svého života s Ním. Byla jsem unavená a našťvaná. Pak jsem se vrátila na náměstí k našemu stanovišti a již zdaleka jsem viděla jednoho chlapce, jak sedí na schůdcích k morovému sloupu. Chvilí jsem váhala, jestli ho mám pozvat, ale nakonec jsem se rozhodla, že to zkusím.

Pozvala jsem ho na program a když jsem viděla, že se zajímá, tak jsem si k němu přisedla a začala jsem se s ním bavit. Získala jsem jeho pozornost, když jsem mu řekla, že sem z Rumunska. Začala jsem mu vykládat svůj životní příběh, čímž se mi otevřely dveře k tomu, abych svědčila o Ježíši a o Jeho lásce. Velmi ho to zaujalo a zaposlouchal se. Na všecko odpovídal vlastním názorem, který ale směřoval ke křesťanství. Věřil sice v Boha, ale nedokázal pochopit, že je možné mít s Ním vztah! Začala jsem mu vyprávět svědectví o zázraku, který Bůh učinil. Postupně se sám začal otevírat a začal vyprávět o svém životě. Řekl mi, že jsem první osoba, které odkryl svá hluboká tajemství. Moc ho na mě zaujalo, jak jsem laskavá a jak srdečně s ním hovořím. Proto se byl tak smělý k upřímnosti, že viděl, že nejsem ta, co jen něco „prodává“, ale že srdečně

soucítím.

Snažila jsem se rozhovor uzavřít tím, že každý člověk, co je na tomto světě, v sobě nosí božího ducha, který se touží znovu potkat se Stvořitelem, proto člověk nedokáže být v životě šťastný bez Ježíše Krista: Jen Bůh totiž dokáže naplnit prázdno, které se lidé snaží naplnit svou kariérou a bohatstvími tohoto světa. On si tuto pravdu uvědomil, neboť byl sám světem zklamaný a měl za sebou pestrý život. Povzbudila jsem ho několika slovy, že Bůh ho miluje a že za něj zemřel. Přinesla jsem mu pak Bibli a řekla jsem mu, že v ní nalezne smysl svého života. Žehnala jsem mu a řekla jsem mu, že se za něj budu modlit, protože má čisté a věrné srdce, které je ve svém hledání na dobré cestě. Přijímal Bibli s velikou radostí a dojetím až k pláči. Pak jsme se rozešli.

Byla jsem z tohoto rozhovoru moc povzbuzená, že Bůh vyslyšel mou modlitbu a takto mne potěšil.

Podobně si počínali brněnští, kteří mají s tímto druhem práce bohatou zkušenost. Já sem si pokecal s partou zlitých pankáčů a houmlésáků, co se posadili asi metr od našeho stánku a poslouchali chvály. Je zajímavé, jak málo si svou nouzi uvědomují lidé, u kterých je nejzjevnější.

Je v tom totiž kus neupřímnosti: Každá z těch pouličních trosek má clivou historku o nespravedlnosti jíž se od zlého světa dočkaly. Naříká si, avšak de facto je rád, neboť nechce skutečnou pomoc ke změně. Stačilo by, aby mne jeden z nich požádal: Vytáhni mne z mé bídy ven! Ihned bych ho vykoupal, oblékl a dal mu jíst. Zařídil bych mu přístřeší a živobytí a cestu návratu do společnosti. Avšak on žádá jen pár drobných, aby se mohl nalít hnusným vínem a snaží se ve mě vzbudit soucit svou rádoby srdceryvnou historkou. Já ovšem nejsem dost chudý milosrdenstvím, abych z něj dával malé almužny, ani nejsem naivní, abych mu uvěřil jeho bídu.

Tuhle jsem byl s Denisem v obchodě a nakoupili jsme jim chleba, párky a vodu. Za půl dne jsem ten chléb viděl pohozený u popelnice. Ne, už jim nevěřím. Jsou to lháři z nějakého hnusného nízkého světa, co se chtějí na světě lidí přiživit. A já jim nedám ani haléř, dokud nevidím vůli ke změně.

Večer opět proběhla teenparty, bohužel ne právě promyšlená (program nepřipravený, evangelium udušené). Možná i kvůli této frustraci vzniklo mezi českým a německým křídlem napětí: Němci již od příjezdu stále dokola navrhovali co nejužší osobní zapojení členů místního sboru, aby si oslovení nevytvářeli vztah pouze k lidem záhy odjíždějícím. Místní sbor má ovšem osm lidí, kteří odvádějí obětavé výkony v organizační a praktické službě. Představa, že ještě večer běhají po městě a osobně zvou lidi na program pro dospělé je absurdní.

Večer byla proto svolána zvláštní rada, vzájemné vyřikání však vedl Duch mírnosti. Je to On, kdo nás pozvedá z naší pyšné sebejistoty a domýšlivosti. Dohodli jsme se, že část dětského programu přesuneme na náměstí a že zítřejší evangelizaci povede Brno. Jádrem problému je nedorozumění: Němci přijeli s očekáváním přesně nalajnovaného programu zatímco Češi očekávali ten program od nich.

Avšak krize se zdá být zažehnána a já doufám, že zítřek bude plný, výborný den.

Úterý, 12. 7

Pouliční tým se hned po snídani sešel pod vedením brňáků. Vedoucí si poznamenal, čím může kdo posloužit, což výrazně eliminovalo hluchá místa v programu. Na náměstí se rovněž přesunulo malování dětských obličejů jako pozvánka na dětský program ve sportovním areálu na jihlavských Březinkách. Tam jsem našel uplatnění jako Balonhundmacher. Má práce se mi moc líbila, neboť jsem místo přistupování k lidem s nabídkou nepřímo nutil je, ať s poptávkou přistoupí ke mě. Mnoho rodičů s dětmi se totiž zastavovalo pro balónek či malování obličejů. Tehdy jsem mohl vytasit pozvánku, vysvětlit, o co jde, a smotat z balónku psíka.

Na pozadí nám zněla hudba se svědectvími, občas jsme odběhli na nějakou scénku. Všecko bylo plynulé a příjemné, až na ostré slunce, co pije vodu i naši energii. Kolem poledne se nám doneslo, že i práce s dětmi probíhá utěšeněji, než předchozího dne.

Opoledne pokračujeme stejným způsobem. Jen to si neodpustím poznamenat, že mě jeden starý pán podobně jako jakýsi šiléný pankáč předchozího dne přesvědčoval, že konec světa je blízko...majský kalendář...zemětřesení v japonsku...blázní

radši věří ptákovinám... jenže to je to pohoršení kříže: Není tak obtížné uvěřit v Ježíše, jako ve skutečnost, že měl za koho umírat, že musel zemřít za mě.

Večer po sedmé začal hrát Jirka se svou kapelou, pak vystoupil peruánský misionář Franck a mluvil. Jak mi řekl později v soukromí, necítí se být evangelistou a není to ani náplní jeho práce; raději je pastorem a chce hovořit s určitými lidmi, ne do davu. A vskutku, jeho kázání nekopírovalo velkoformátové výřečníky. Avšak bylo dobře sestavené. Viděli jsme, jak i návštěvníci jakési restaurace na odvrácené straně náměstí poslouchají, jak mluví o Kristu, cituje Bibli, trochu Pascala („Štěstí není v nás, není ani okolo nás a když nemáme Boha nemáme štěstí, ale s Bohem máme všechno štěstí na světě.“)

Večer pak ku všeobecné spokojenosti neprobíhal žádný unavený feedback. Jsou před námi nejméně tři nabitě dny: Zítřejší večer pro mládež s názvem „Jihlava hledá Superstar“, další večer koncert Arthura Wachnika. Zítřek bude nicméně zdržený vyřizováním povolení. Magistrátu se cosi nelíbí. Ale Bůh se nás jistě zastane.

Středa, 13. 7

Brňáci odjeli. Němci převzali vedení pouliční evangelizace a se zbrusu novým povolením od magistrátu napodobili jejich modus operandy. Já jsem však dlouhou část dopoledne zasedal jako tlumočnick s Radimem Volkerem a Kevinem na úzké poradě. Německé křídlo vzneslo řadu připomínek, možná až příliš dlouhou pro Radima fungujícího nyní na 120% pro zajištění blaha celého týmu. Avšak Němcům pracujícím s dětmi je pizza k obědu málo (s návrhem pizzy k obědu pro dětský tým, který musí jíst na bitevním poli, přišla Kristýna) a chemický záchod jim nevoní. Rádi by rovněž více odpočívali ... to jsou ty paradoxy ...

Vklad německého týmu do celé evangelizace je dobrý, zásadní a já chápu úplně všechno, o co jim jde. Chtějí chránit své lidi před únavou, neboť je před nimi ještě jedno evangelizační pole, na něž se odeberou v sobotu o druhé ráno. Avšak kdo se nepoučí z historie, ten bude nucen prožít ji znovu. Pro takovou práci to chce totiž spíše ranaře jako je Radim a členové jeho sboru. Lidi, co se nesesypou při trošce nedospání.

Odpolední pouliční blok byl německým křídlem odsunut na půl čtvrtou, české křídlo jej však podchytilo již od tří hodin. Na večer však Deutschebrüder připravili talentshow „Jihlava hledá Superstar“.

Večer jsme se modlili za jakéhosi Tomáše, který dával na Superstar svědectví. Bavit se včera s Michaelem... věří v Boha, má mnoho problémů... modlíme se... aby to svědectví vyrostlo...

Večer se mimochodem stala zvláštní věc, jeden by řekl, že zázrak: Magistrát nám dal povolení pouze do 21:00, potom nás mělo na našem placu na náměstí vystřídat nějaké promítání. Nu a skoro přesně v tolik začalo pršet. Kdybychom bývali měli povolení do deseti, určitě bychom ho promítli do přípravy programu. Ten by však byl deštěm roztržštěn a ten Tomáš by nebyl dal svědectví celé řadě místních pobudů.

Gott mit uns. Amen für mittwoch.

Čtvrtek, 14. 7

Všelijací lidé přijíždějí, aby se třeba jen ve dvoudenním měřítku zúčastnili Jihlavské fronty Europe needs Jesus. Dnes k nám však zavítal Werner Nachtigal zvaný „malý Bonke“. Dnešní ráno právě on zahájil slovem o božích činech v Německu. Duch svatý se podle něj neomezuje na Ameriku a Asii.

Po snídani jsme se slávikem prodělali malý seminář o metodě evangelizace. Je to totiž právě on, kdo přišel s nápadem vánoční evangelizace s převlečenými santy, napsal špatně přeložený traktát o slavných osobnostech... ten vysoký hubený malý Bonke, jehož ministries si v posledních třech letech vyrylo na pažbu tři tisíce obrácených evropanů. Vyučuje rámcově dle příručky How2Go. (Stálo by za probádání a zhodnocení.)

V deset hodin opět tlumočím tentokrát kratší poradou o zapojení německého týmu. Po desáté přicházejí na frühstuck pánové wachnikovci.

Pausierung se dnes po obědě protáh' až do tří, pak jdou sólo češi na sídliště vábit Jihlavany na večerní koncert. Bratři z Příbora a Ivo z Frýdku-Místku hrají, brňáci rozdávají. Nakonec přijel i br. pastor Fr. Apetauer a sám chvíli rozdával jako plukovník na své poslední misi „jako za starých časů“.

Na večeři již byl přítomen nadnárodní ředitel Nehemie a AVC Pavel Szturc. Je to člověk s bez bariér pýchy. Rozumí česky, neboť v dětských letech do čech z rodného Polska jezdil. Hovořil s Aničkou, dal jí radu ohledně léčby a 100 €.

V sedm začíná koncert Arthura Wachnika. Přichází utěšený počet pozvaných. Já se na dozvídám, že bych měl překládat, až když je si o to sám Arthur říká z pódia. Z překládání mi je trapně, avšak publikum jej později reflektovalo kladně.

Pavel Szturc pak možná až příliš zevrubně představil práci Nehemie, po něm nastupuje evangelista.

Ježíš žije. To je to nejdůležitější poselství tohoto světa.

Werner Nachtigal

Po skončení přichází jakýsi Radek, aby se za něj Nachtigal modlil. Radek nemá domovský sbor, neboť je zklamaný z církve. Nachtigal jednoduše opakuje svou mantru:

I also experienced a lot of pain and problems in church, but Jesus is alive.

To je suma jeho odpovědi, jeho vzkaz.

Arthur Mě potěšil...dal mi své CD zdarma. Nemohu říci, že bych byl z jeho produkce odvařený. Je to ale velmi příjemný rock, Arthur má cit pro melodii, pěkný hlas a zpívá výhradně o Bohu. Jeho poselství, jež jsem tlumočil, bylo čistě evangelizační.

Pátek, 15. 7

Při rání pobožnosti nás Nachtigal vyzývá, aby byla průběžná evangelizace součástí našich životů.

Dopoledne již obvyklá krátká porada. Pak se mi ovšem nechtělo moc rozdávat. Chodil jsem s pocestným prodávčem předmětů na podporu slepých po městě a koupil jsem si na trhu crocs za stovku. Cestou na oběd se ovšem stala taková věc:

Tři dynamičtí a výřeční pouliční dealeri mě oslovili s nabídkou od O2. Vyložil jsem jim tedy podmínky tarifu své podnikové sítě, s níž se standardní tarify nemohou rovnat. Již zklamaně se zeptali na jméno podniku s takovou výhodnou sítí (Apoštolská církev). Tu mne vtáhli do klasické debaty: Ty jsi jehovista? Tohle nechápu... Ty jako věříš v Boha? A co japonci, ti nevěřili v Boha? Kde byl Bůh tehdy? A co násilí? Kde je Bůh? Říkám mu, že svět se rozešel s Bohem a Bůh zůstal přesně tam, kde ho zanecháš.

Dealer jménem Dmitrij říká, že věří v Boha, druzí dva jsou ateisty. Debatu vedu především s Markem. Je v nich mnoho předsudků o církvi, předsudků o zákonictví. Prosí mě pak jen tak z legrace, abych se pomodlil za jejich „čern“ (měsíční počet uzavřených smluv). Říkám jim, že kdyby to fungovalo takhle, tak jsme všichni milionáři.

Řekl jsem jim, že to, co dělám, prostě musím dělat, neboť úplně najisto vím, že Bůh je. A oni mají právo nevěřit, avšak přijde moment, kdy se setkají s Boží mocí (se zázrakem) a budou se muset rozhodnout. Na závěr jsem se pomodlil za Marka, aby se mu Bůh dal poznat a za Dmitrije, aby se jeho poznání Boha prohlubovalo. Byl to velmi spontánní, hodnotný rozhovor. Jsem za něj vděčný. Kéž by si ho Pán Ježíš použil a opravdu vyslyšel mou modlitbu.

Po obědě se až do večera nic nedělo a večer se Němci utrhli, aby mohli zajít na večeři. Pozvali i mě, Damaris a Jírku... mno...mohli pozvat ještě alespoň Radima...ale co... Najedli jsme se věru dobře a pokračovali od sedmi hodin programem, na který nikdo nepřišel, takže jsme se mohli navzájem obohacovat svědectvími. Byl to pěkný čas, mnoho kladných dojmů.

Večer jsme se ještě na intru velice nasmáli. Němci bohužel odjíždí. Kéž by takovíto lidé přicházeli na Biblickou školu v Kolíně: Lidé ochotní obětovat čas a peníze Božimu království.

Sobota, 16. 7

Evangelizace skončila. Téměř všichni opustili Jihlavu okolo druhé rání směrem do své vlasti, takže jsme posnídali v užším kroužku. Asi v půl desáté jsem Jihlavu opustil i já s Ivčou a Damaris, které se mnou měly společnou cestu do Kolína. Ačkoli jsem totiž plánoval, že z Jihlavy to vezmu přímo na DS, tak jak tak vede nejkratší spoj přes Kolín. A nestavit se doma, to by byla veliká škoda. Tuto noc tedy trávím ve vlastní posteli.

Jsem velice rád za posledních devět dní. Poučil jsem se o svých možnostech a rozptylu svých schopností použitelných v rámci tohoto druhu duchovní služby. Viděl jsem, co má šanci na úspěch a pochopil jsem opět, že evangelizace a misie činí církev takovou, jakou má být...živou. Misie a evangelizace dávají církvi smysl.

<https://selah.cz/itinerar/jihlava-6-16-cervence/>